

РЕШЕНИЕ

№ 4959

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6791** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от АПК, вр. чл.1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Първоначално с обща искова молба от дата 18.06.2019г., заведена с вх. №18721 на АССГ, ищите „Куадрига“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и Р. Р. А. с ЕГН [ЕГН] са предявили иск срещу Българска народна банка. С определение на съда № 4916 /06.07.2020г., съдът е постановил, че делото продължава с предмет предявеният иск от Р. А. А. с ЕГН [ЕГН], срещу Българска народна банка, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 8 627 за обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на обезщетение по гаранционната схема за неналичен депозит в К. за периода 30.06.2014г. до 04.2.2014г. - в размер на 196 000 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата и за разноси.

Съдът цени всички основания в исковата молба, относими към БНБ и депозитите на ищеца в "Корпоративна търговска банка" АД в несъстоятелност.

От фактическа страна се твърди, че Р. А. е титуляр на две банкови сметки в Корпоративна търговска банка“ АД в несъстоятелност - само К. по силата на рамков договор и анекси към него от 2.10.2013г. , като счита, че е налице забава при изплащане на гарантираните депозити в нарушение на Европейското законодателство, в резултат на бездействие на БНБ. Представени са доказателства за сключените

договори между ищеца А. и К., както и договор за финансов мениджмънт от 01.06.2012г. между „Батибалено България“ ЕООД и ищеца за финансов мениджмънт, както и анекс към него от 12.06.2013г., както и договор за цесия от 19 януари 2018г. между „Батибалено – България“ ООД – като титуляр на вземането на ищеца от К., което цедира на „К. ЕООД. Изложени са фактически и правни съображения за действията на БНБ по поставянето на банката под особен надзор и обявяването на несъстоятелността ѝ, както и че БНБ е действа като административен орган, същата е надлежен ответник по исковете за вреди на депозантите, а правното основание е чл. 1 ЗОДОВ.

От фактическа страна в исквата молба са посочени редица решения на БНБ, свързани с К. - Решение № 73/20.06.2014г., №74/22.06.2014г., Решение № 114/16.06.2014г. и Решение №138/06.11.2014г., всички издадени от Управителен съвет на БСНБ. При тези факти счита за допуснато неизпълнение от страна на БНБ на задължението по чл.1, параграф 3, буква і) от директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994г. относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.03.2009г. Счита, че пряко директно действие намирали нормите на Общностното право - посочената разпоредба от директивата, и по-специално последното изречение, което определяло срок за решение за установяване на неналичен депозит, като се претендира обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на вложения от ищеца гарантиран размер на суми по банков депозит, открит в К. в размер на 196 00лв. за периода от 30.06.2014г. до 04.12.2014г., счита, че БНБ като кредитна институция е била длъжна да установи, че К. е неспособна да изплаща депозити, считано от 20.06.2014г., от когото започвал да тече 5-дневният срок по цитираната норма на директивата, т.е. към 30.06.2014г. е следвало да направи констатацията, че депозитите са неналични, което не било сторено и съставлявало бездействие. Изложени са и съображения за броенето на 5-дневния срок - в работни дни, както и на обстоятелството, че още на 20.06.2014г. БНБ се е позовала на изчерпване на ликвидните средства на К., което е послужило и за поставянето на банката под особен надзор. Счита, че е налице неправомерно бездействие за БНБ по отношение на изпълнението на задължения, които пряко произтичали от правото на ЕС.Позовава се и на взетото решение на БНБ да преустанови изпълнението на всички задължения, включително и изпълнението на задължения по гарантирани депозити, решение, което нарушавало правото на ЕС като не позволява достъп на вложителите до депозитите. От изложението от фактическа страна било видно, че спиране на задълженията е постановено с първото решение на УС на БНБ- от 20.06.2014г., допълнено с решението от 22.06.2014г.

Що се касае до незаконосъобразната административна дейност на К., причина за вредите на ищеца, са изложени доводи за бездействие по неспазване на задължения, които произтичали пряко от Общностното право - л. 7 от исквата молба, последен абзац, конкретно е посочена Директива 94/19 и свързаните с тях разпоредби на националното право - Закон за гарантиране на влоговете в банките, ЗБНБ и "други нормативни актове", както и "вътрешни актове, приети от БНБ" конкретно посочени в изложението на исквата молба" - т.е. неизчерпателно посочени доколкото други актове, касаещи бездействие на БНБ по отношение на депозантите в К. не са

посочени.

На следващо място в исковата молба е посочено и нарушение на чл.1 от Протокол 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Задължението на БНБ било да защити правата на вложителите в К., което налагало компетентният за това държавен орган да предприеме съответните, непрекъснати, превантивни, текущи, ефективни фактически действия. Счита, че не можело да се приеме тезата, че адекватно средство за защита на вложителите са само действията по отнемане на лиценза на К.. по този начин се препятствала възможността и за оздравяване на К. чрез прилагане на адекватни превантивни надзорни действия, които обаче на се били предприети във времето, преди отнемането на лиценза, т.е. налице е и фактическо бездействие. Именно от тези действия и бездействия се обуславяла и пряката причинена вреда на ищеца и основанийето на исковете.

По указанията на съда за допустимост на иска е постъпила молба от ищеца, приложена на л. 145 от настоящото дело, с която претендира, че от БНБ е допуснато нарушение на императивна норма по правото на ЕС - конкретно чл.1, пар.3, буква i) от Директива 94/19 относно схемите за гарантиране на депозитите, изменена с Директива 2009/14/ЕО. Що се касае до правното основание, ищецът посочва, че исковата претенция била базирана на общия принцип, че държавата отговаряла за вреди, когато в резултат на действия на нейни органи са нарушени субективни права на гражданите. Според исковата молба са налице правните основания за ангажиране на отговорността на Държавата съгласно чл.7 от Конституцията, чл.4, пар.3 от ДЕС и чл.1, ал.1 ЗОДОВ вр. чл. 203 АПК.

ОТВЕТНИКЪТ – БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА, представлявана от управителя си Д. Р., със седалище в [населено място], не представи отговор в срока за отговор на исковата молба. Такъв е постъпил едва на 13.06.2022г., който се оспори като несвоевременен. В допълнително становище и в ход по същество се претендира неоснователност на исковата претенция и се иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ- по подробни съображения в писмена защита, чрез процесуалните представители Н. Д. и Ж. Г. – юриконсулти.

ПРОКУРОРЪТ – М. при СГП, представи заключение за неоснователност на иска и да бъде отхвърлен.

По делото са приети писмените доказателства, представени от страните и от трето неучастващо лице – К., изслушано е заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза – по въпроси, свързани с размера на законната лихва и размера на обезщетението върху главницата, изчислено за различни периоди от време, в рамките на исковия период, прието без оспорването му от страните.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните ведно с доказателствата по делото, от фактическа и правна страна приема следното:

По фактическите основания на иска:

Ищецът основава исковата си претенция на качеството си на титуляр на вземания за

депозити в „КТБ“ АД на основание открити на негово име две банкови сметка в български лева, съгласно рамков договор за извършване на платежни услуги от дата 11.12.2012г. и два анекса към него от дата 29.10.2013г. Конкретно банковите сметки са в лева и са с IBAN: BG19 KORP92205 4045678606 и с IBAN: BG19 KORP92205 4045678608.

По силата на договор за финансов мениджмънт от 01.06.2012г., ищецът Р. А. се е задължил като изпълнител по отношение на „Батибалено България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да изпълнява функции по финансово менажиране на авоари финансови операции, което ще се извършвало чрез банковите сметки на изпълнителя и други задължения, със срок на договора 10.06.2012г. Общият размер на средствата, които възложителят предоставя бил в размер на 1 000 000лв. Съгласно т.2.5 от договора, за действията на изпълнителя се заплаща възнаграждение, което се определя с допълнителен анекс.

С Анекс №1 от 12.06.2013г. към договора за финансов мениджмънт, страните се договарят, че договорът за финансов мениджмънт се сключвал за неопределено време, договорено е и възнаграждение за изпълнителя в размер на 15% от нетната стойност на лихвата, получена след изтичането на сročния депозит.

С договор за прехвърляне на вземане (цесия) от 19 януари 2018г., „Батибалено България“ ЕООД прехвърля на „Куадрига“ ЕООД вземането си от К., като е посочено, че „Батибалено – България“ ЕООД притежава по сметки в К. към 20.06.2014г. сумата в размер на 2 938 299,10лв. представляващи сбор от депозитите по две сметки, съответно 2838 199,10лв. и 100 100,00лв., титуляр по сметките от името на дружеството и съгласно Договор за финансов мениджмънт от 2012г., е консултантът по финансов мениджмънт на „Батибалено България“ ЕООД е Р. А. с посочени ЕГН, лична карта и адрес. По силата на този договор, цедентът прехвърлял на цесионера вземането си от К. сумата от 2 938 299,10лв. Съгласно чл.2 от този договор, вземането, предмет на договора, преминава от цедента върху цесионера от момента на влизане на договора в сила. От своя страна цесионерът купува вземането и правата върху него за сумата от 1 500 000 лв. които се задължава да заплати на части или наведнъж в срок от 7 години от датата на подписване, уговорена е и неустойка – чл. 3 от договора. В чл. 9, ал.1 от договора е предвидена клауза за разваляне на договора.

Посочените договор за финансов мениджмънт и договор за цесия са представени с искова молба, подадена от цесионера по договора „Куадрига“ ЕООД и Р. А., няма твърдения действието на договорите да е прекратено.

Видно от информация по чл. 62, ал.12,т.3 от Закона за кредитните институции, за информация за физически лица, които са съобщили за прехвърляне на вземането си след поставяне на банката под специален надзор (20.04.2014г.) е посочен Р. А. А. със сумата от 2 926 100, а за вид на сделката - "цесия" (л. 192 от делото, която информация, обявена в Търговския регистър, представена от ответника, е приета като доказателство по делото.

Видно от представените доказателствата от синдиците на К. за вземането на ищеца от банката, се установява следното:

1) Със съобщение от дата 05.11.2014г., заведено в К. под № 11012, на основание чл.99, ал.3 ЗЗД за извършено прехвърляне на вземане, ищецът е уведомил К. за извършен а цесия по силата на договор за прехвърляне на вземане от 24.10.2014г. с нотариална заверка на подписите, е прехвърлил на „Агро Ж.А.“ ООД вземанията си от

К. както следва : вземането си по банкова сметка с IBAN: BG19 KОРP92205 [ЕГН] в размер на 2 838 199,10лв. и по банкова сметка в лева с IBAN: BG19 KОРP92205 [ЕГН] в размер на 100 100,00лв. Видно от съобщението, за останалата част от вземането на ищеца - в размер на 12 199,10лв., останало в неговото имущество

2) Представен е договорът за прехвърляне на посочените по-горе вземания на ищеца, в чл.2, ал.1 от договора е предвидена цена - 2 926 100 лв. на шест равни вноски, с начало м. 02.2015г. като в ал.3 от същата разпоредба е уговорено изрично, че цесионерът може да плати дължимата вноска и предсрочно.

От страна на ищеца във връзка с цедирането на вземането му от К. е представено следното:

1) заявление с вх. № 4595/21.11.2017г. на К. от "Агро Ж.А." ООД относно правните последици от обявяване на недействителност на прихващане. на основание влязло в сила Решение от 31.03.2017г. по т.д. 7218/2016г. на СГС , VI-4 състав, с което на основание чл. 59, ал.3 Закона за банковата несъстоятелност, са обявени за недействителни по отношение на кредиторите на К., прихващането, извършено по придобити от дружеството вземания, сред които и от ищеца Р. А. А. по договор за прехвърляне на вземане от 24.10.2014г. и за вземания в размер на 2 826 000 лв. и 100 100лв. Посочено е, че след обявяване на прихващането за недействително, се възстановява правното състояние отпреди, като е посочено, че посоченото съдебно решение имало и за правна последица прекратяване с обратна сила и на всеки едни от общо осем договора за прехвърляне на вземанията. Същите последици са настъпили и поради определената от Софийски апелативен съд начална дата на неплатежоспособността на К., която е по-ранна от достоверната дата на договорите за прехвърляне на вземания, което прекратяване било изрично уговорено, съгласно чл.1, ал.1, т.2 и т.3 от допълнително споразумение, което страните са сключили към всеки един от договорите за прехвърляне на вземане. Въз основа на изложеното е отправена молба за счетоводно отразяване на настъпилата промяна по сметките на страните по договорите за цесия в К., в това число да бъде отразено връщането на вземанията, като бъде заверена сметката на съответните лица цеденти по договорите, сред които и ищеца с посочените суми.

2) Следва да се посочи, че допълнителното споразумение от дата 24.10.2014г. към договора за прехвърляне на вземане от същата дата, не е посочено като приложено към заявлението на ищеца до К., същото не е с нотариална заверка на подписите, и не е представено с доказателствата от досието на ищеца в К. към писмо № 1672/13.12.2022г. на К.

Допълнителното споразумение към договора за цесия има достоверна дата едва с представянето му от "Агро Ж.А." ООД до К. на дата 21.11.2017г.

3) С Допълнителното споразумение от 24.11.2014 г. страните се съгласили, че договорът от 24.10.2014 г. се прекратява с обратна сила автоматично, без да е необходимо изявление на някоя от страните за това - чл.1, ал.1, ако: 1.) до 20.12.2014 г. включително, БНБ не отнеме лиценза на "КТБ" АД за извършване на банкова дейност ; 2.) началната дата на неплатежоспособността на "КТБ" АД се окаже по-ранна от достоверната дата на придобиването на вземането от цесионера ; 3). прихващането на придобитото от цесионера вземане срещу вземанията на банката към него по договорите за кредит бъде обявено за недействително на някакво основание или за недействително по отношение на кредиторите на несъстоятелността на тази

банка ;4.) банката уведоми писмено цесионера, че не признава последиците от извършеното от последния прихващане на вземането, което е придобил с договора от 24.10.2014 г. срещу произтичащото от договорите за кредит вземане на банката към него;5.) до 31.01.2015 г. "КТБ" АД не е издала на цесионера писмено потвърждение, удостоверение, извлечение от сметки или друг документ, че смята за погасени задълженията на цесионера, произтичащи от договорите за кредит.

4) Също в допълнителното споразумение е предвидено - чл1, ал.2, че в тези случаи цедентът следва незабавно да върне на цесионера всички суми, които е получил от него като част от цената за прехвърляне на вземането, а цесионерът - незабавно да уведоми банката за отпадането с обратна сила на прехвърлянето на вземанията по договора за прехвърляне на вземане от 24.10.2014 г., както и да предостави на цедента оригинала на това уведомление с входящ номер в банката и да му върне всички документи, които е получил от него въз основа на договора от 24.10.2014 г.

5) В допълнителното споразумение, съгласно чл.2 от същото е уговорено, че в случай, че не се осъществи никое от прекратителни условия по чл.1 и произтичащите от договорите за кредит задължения на цесионера към К. по договорите за кредит бъдат погасени в резултат на извършеното от него прихващане, цесионерът се задължава да обезпечи задължението си за плащане на цената по чл.2, ал.1 от Договора за прехвърляне на вземане от 24.10.2014г. чрез учредяване на обезпечение в полза на цедента - особен залог върху търговското предприятие на цесионера. В случая не е уговорен срок за изпълнение на това задължение нито последици от неизпълнението му.

Не е спорно, че на 20.06.2014 г. на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции с решение №73 Управителния съвет на БНБ поставя К. под особен надзор за срок от три месеца, срокът на този надзор е продължен, а с решение от 06.11.2014г. УС на БНБ отнема лиценза на К. за банкова дейност. На 04.12.2014г. Фондът за гарантиране на вземанията започва изплащане на същите, като гарантираният депозит е в размер на 196 000 лв., като на 05.12.2014г., ищецът е получил сума в размер на 195 876,36лв.

Видно от извлечението от банковата му сметка на л. 272 от делото, след начислени лихви в размер на 68 422,86 , салдото е в размер на 80621,96лв., която сума е прехвърлена за изплащане от ФГВБ - салдото по сметка 92204045678606 на ищеца в К., предмет на договора за цесия. По втората сметка с титуляр ищеца - 92204045678608, предмет на договора за цесия, по която вземането е прехвърлено изцяло, след начисляване на лихви и осчетоводяване на цесията, прехвърлената сума за изплащане от ФГВБ в размер на 5 023,20лв.

Следва да се посочи, че по друга сметка, по която не се претендира, че ищецът управлява средства в качеството си на финансов мениджър на "Батибалено – България“ ЕООД" и която не е предмет на договора за цесия от 24.10.2014г. – BG KOP922040045678607, салдото, прехвърлено за изплащане от ФГБ е в размер на 105 130,40лв.

Следователно, ищецът е получил от ФГВБ сумата в размер на 195

876,36лв. на 05.12.2014г., от които негови вземания от К., които произтичат от сметките по договора за цесия и твърденията му, предоставени му по договора за финансов мениджмънт суми за управление от "Батибалено - България" ЕООД, са **общо в размер на 85 645,16лв.** Съгласно писмото от 13.12.2022г. на К., в тази сума се включва главница и капитализирана лихва. При главница **12 199,10лв. вземане след договора за цесия, ищецът е получил сумата в размер на 85 645,16лв. на дата 05.12.2014г., като част от общо получената сума в размер на 195 876,36лв. от ФГВБ.**

Законната лихва е в размер на 10,2 и 10,3% през исковия период, който размер е установен и в заключението на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза - л.559 от делото, прието без оспорване от страните). Ищецът претендира законна лихва в размер на 8627 лв. върху главницата от 196 000 лв. , т.е. и върху суми, които не произтичат от кредитни салда по двете банкови сметки, посочени в договора за цесия и на които основава исковата си претенция.

От изложеното до тук по фактите съдът приема, че не е доказана първата предпоставка - претърпени вреди в претендирания размер както и настъпването на преки и непосредствени вреди за ищеца.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

Предвид изложеното по фактите, ищецът не доказва да е имал вземане от К. в размер на 195 876,36 лв. през исковия период от 30.06.2014г. до 04.12.2014г., произтичащо от кредитни салда по сметки с IBAN: BG19 KORP92205 4045678606 и с IBAN: BG19 KORP92205 4045678608 в К., на които ищецът е титуляр. През исковия период (30.06.20(14г. до 04.12.2014г.) ищецът е имал вземане от К. във връзка с тези банкови сметки само в размер на **12 199,10лв.**

Този размер на вземането произтича по изричното негово съобщение от дата 05.11.2014г., заведено в К. под № 11012, на основание договорът за прехвърляне на вземане от дата 29.10.2014г., по силата на който е цедирал своето вземане за разликата над посочената сума. Прехвърлянето на вземането настъпва с подписването на самия договор. Съгласно чл. 99, ал. 3 от Закона за задълженията и договорите(ЗЗД), предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. На основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Следователно, от датата на съобщаването - 05.11.2014г., ищецът има вземане в размер на **12 199,10лв. от К..**

2. Този размер на вземането на ищеца от К. не е променен до края на исковия период - 04.12.2014г. Това е така най-малкото по съображение, че едва на 21.11.2017г. цесионерът „Агро Ж.А.“ ООД уведомява длъжника К. за настъпила промяна в договора за цесия и прави изявлението, че като правна последица от решението по т.д. 7218/2016г на СГС е настъпило прекратяване с обратна сила на договора за прехвърлянето на вземането.

2. Ищецът е получил гарантираното си вземане от К., в това число и остатъка за главница в размер на **12 199,10лв. след договора за цесия от 24.10.2014,** ведно с начислени договорни лихви за част от исковия период.

В случая с исковата молба се твърди фактическо бездействие на ответника да установи неналичността на депозитите в К., довело до закъснение в изплащането на депозитите от страна на Фонда за гарантиране влоговете в банките, поради което за ищеца произтекли вреди. В същото време, в първоначалната искова молба вредите са мотивирани с невъзможност на "Батибалено България " ЕООД да финансира свой проект по програма „Енергийна ефективност и зелена икономика“ към Министерство на икономиката на стойност 770 000 097,74 лв. тъй като не могъл да осигури необходимото самоучастие – 50% от тази стойност, като се твърди и , че е бил одобрен за финансиране.

Съдът предостави възможност да уточни исковата молба, но същият не предяви основания, свързани с прякото му засягане и вреди поради неустановяване на неналичността на депозитите в К. от страна на БНБ в срока, посочен в исковата молба.

Договорът между „Батибалено България“ ЕООД и ищецът представлява частен писмен документ, който съгласно чл.180 и чл.181 ГПК няма

обвързваща доказателствена сила, същият може да удостовери единствено неизгодни факти за страната, която претендира да се ползва от него. За взаимоотношенията между ищеца и „Батибалено България“ ЕООД, се съдържат твърдения в исковата молба, като ищецът остава задължен за предоставените му за управление суми без съмнение. Със съществуването на посоченото правоотношение по договора за финансов мениджмънт ищецът твърди неизгодни за себе си факти и обстоятелства, тъй като преценени ведно с представения договор за цесия между посоченото дружество и „Куадрига“ ЕООД следва, че ищецът не е титуляр на вземането от К..

Що се касае до претенцията за законната лихва върху вземането от К., като част от договора за цесия от 24.10.2014г., то прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, **включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното, съгласно чл. 99, ал.2 ЗЗД. В случая вземането се прехвърля заедно с дължимите занапред договорни лихви - чл.2, ал.2 . от договора.** С договора за цесия настъпва промяна в титуляра на вземането от К.. Съгласението между цедента /стар кредитор/ и цесионера /нов кредитор/ е облигационно, води до преминаване на правото в отношенията между тях и по правило това е моментът на сключване на договора за прехвърляне на вземането. Следователно, цедентът в случая няма други права по отношение на прехвърленото вземане, освен изтекли договорни лихви, следователно и правото да иска законна лихва върху главницата.

Към договора за прехвърляне на вземане по чл.99 ЗЗД намират приложение всички общи правила за сключване, изменение или прекратяване, респ. разваляне на договора. Той може да има съдържание, определено в рамките на договорната свобода на осн. чл. 9 ЗЗД по волята на страните по него - цедент и цесионер. В него могат да бъдат посочени обстоятелства, при настъпването на които договорът да се счита за прекратен, респ. да са поети задължения, при неизпълнение на които изправната страна има право да развали договора за прехвърляне на вземания съобразно правилата на чл. 87 и сл. ЗЗД. Законодателят не е регламентирал изрично последиците спрямо прехвърленото вземане при прекратяване или разваляне на цесията, при липса на такава клауза, приложение следва да намерят общите правила на облигационното право. Прекратяването на договора за прехвърляне на вземането от 24.10.2014г. е заявена пред длъжника на основание постановената със съдебното решение от 31.03.2017г. на СГС недействителност по отношение на кредиторите на несъстоятелността на прихващането, направено от

цесионера "Агро Ж.А" към К.. Цесионерът е признал иска на синдиците на К. предявен по чл.59, ал.3 З. и на основание, че вземането на цесионера е придобито след датата на неплатежоспособността на К., а задължението на цесионера по договорите за банков кредит с К. е възникнало преди тази дата. Обявяването на прихващането за недействително, е посочено като основание за прекратяване на договора за цесия по чл.1, т.3 от допълнителното споразумение.

Настъпването на предвидено в договор за цесия прекратително условие има за последица, че с обратна сила на осн. чл. 88, ал. 1 ЗЗД, респ. чл. 25, ал. 2 ЗЗД отпада облигационната връзка, а прехвърленото вземане се възстановява в патримониума на цедента, отново се променя титуляра на вземането, като с оглед принципа за относителното действие на договора, на осн. чл. 21 ЗЗД и предвиденото по чл.99, ал.4 ЗЗД за уведомяването на длъжника при цесия, промяната в договора за цесия, следва да му бъде съобщена за да има действие спрямо него.

Следователно, по аргумент от посоченото, до уведомяването на длъжника К. за прекратяването на процесния договор за цесия от 24.10.2014г., надлежен кредитор за длъжника К. е цесионерът "Агро Ж.А". Следва да се посочи, че при обявяването на прихващането за недействително по реда на чл.59, ал.3 от З., законодателят не е предвидил като автоматична правна последица развалянето на договор за цесия. По силата на чл. 59, ал.3 З., по отношение на кредитора на несъстоятелния длъжник следва да се счита за ненастъпил погасителният ефект на прихващането, без да се засяга съществуването на вземането му от несъстоятелния длъжник. Само при прекратяването на договора за цесия, вземането, което е било част от имуществото на цесионера, с обратна сила се връща в патримониума на цедента. Следва да се посочи, че вземанията по договора за цесия произтичат от вземания за парични средства по банкова сметка, предвид на което подлежат на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на банката- с ред по чл. 94, ал. 1, т. 4 З. като вземане на вложител, което не е покрито от системата за гарантиране на влогове, а за законна лихва върху главницата от откриване на производството по несъстоятелност до окончателното ѝ изплащане - редът е по чл. 94, ал. 1, т. 9 З.

Също ищецът до датата на съдебното решение, е следвало да получи изцяло плащане на цената по договора за цесия, тъй като същата е уговорена като дължима на шест месечни вноски, считано от февруари 2015г. От това следва, че плащането на цялата сума е със срок през 2015г., т.е. преди решението на съда от 2017г. по чл.59, ал.3 З.. В допълнителното споразумение е уговорено връщане на получено плащане

от цедента на цесионера при настъпване на основанието по чл. 59, ал.3 З., но за такова действие не се представиха доказателства.

Както се посочи, на основание договора за цесия от 24.10.2014г. цедираното вземане е преминало върху цесионера с всички принадлежности, като ищецът-цедент е запазил за себе си само правото на изтекли договорни лихви. Посоченото правно положение изключва други права по отношение на цедираното вземане, както следва от чл.90, ал.2 от ЗЗД през целия исков период, тоест и правото да се искат законни лихви, доколкото такова право в полза на цедента не е уговорено. Така цесионерът, като титуляр на вземането, е могъл да предяви иск за всички произтичащи принадлежности на вземането, до датата на публичното изявление, че не е титуляр на вземането.

Длъжникът К. чрез неговите синдици не е признал връщането на вземането по договора за цесия в патримониума на ищеца, тъй като ищецът Р. А. А. не е включен като кредитор на масата на несъстоятелността.

Допълнителното споразумение към договора за цесия, има характер на частен документ, който ползва ищеца тъй като въз основа на него се твърдят благоприятни за него факти и обстоятелства - връщане на цедираното вземане в неговия патримониум, същевременно, обратното цесионерът е признал, че не е кредитор на К. – неблагоприятни за него правни последици.

Следователно, през исковия период, ищецът не имал вземане от К. в качеството си на вложител в размер на 196 000 лв. от К. по процесните две банкови сметки, посочени в договора за цесия, вземането му е само в размер на **12 199,10лв.** , което е получил ведно с изтекли договорни лихви върху него и върху цедираното вземане, на основание чл.99, ал.2 ЗЗД няма право на други искания във връзка с цедираното вземане за този период.

Що се касае до последното вземане за главница, и претенцията за договорни лихви върху него, съдът съобрази следното:

Съгласно чл.20 ЗЗД, при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Второто изречение предвижда, че отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. На основание тези критерии съдът приема, че ищецът претендира като вреди законната лихва върху сума, която не е негова собственост, тъй като му е предоставена от „Батибалено – България“ ЕООД по договора му за финансов мениджмънт от 01.06.2012г. и анекса към него,

доколкото тълкувани заедно, ведно с последващия договор за цедиране на вземане между „Батибалено България“ ЕООД и „Куадрига“ ЕООД, този факт е признат от ищеца с представянето му към исковата молба.

Ищецът при условията на пълно и главно доказване, следваше да докаже не само вреди от неполучаването на чуждите средства като вземане от К., но и, че същият пряко, в неговия патримониум е претърпял такива вреди. Такива обстоятелства не се и доказаха. Следователно, на основание, че вземането му от К. е за чужди средства, то следва, че ищецът е предявил с исковата си претенция вреди чужди права. Поради това има качеството на процесуален субституент, а процесуална субституция е допустима само в изрично предвидените случаи - чл.26, ал.2 ГПК. Процесуална субституция не произтича от процесния договор за финансов мениджмънт. Също съгласно чл.6, ал.1 ЗОДОВ процесуална субституция се допуска само при смърт на увредения и за имуществени вреди. Такъв очевидно не е процесният случай, доколкото употребеното от законодателя понятие „смърт“ се свързва единствено с физическо лице, т.е. процесуална субституция по чл.6, ал.1 ЗОДОВ не е предвидена по отношение на юридически лица. В този закон или в друг не е предвидена правна възможност за подобна процесуална субституция по отношение юридическо лице.

Накрая, ищецът би следвало да е прехвърлил вземанията си от К. по двете процесни сметки на „Б. България“ чрез цесия по реда на чл.355 ТЗ, доколкото предвид поставянето на К. под специален надзор, същия е в невъзможност да управлява предоставените му средства съгласно договора за финансов мениджмънт. Освен това, видно от договора за прехвърляне на вземане от 19.01.2018г., т.е. преди датата на процесния иск, "Батибалено България" ЕООД сключва от своя страна договор за цесия, като декларира, че е титуляр на вземането К. в размер на 2 938 299,10 лв. към 20.06.2014г., а видно от посочва, че титуляр на сметките от името на дружеството е ищецът Р. А. А.. Този договор за цесия, представен с исковата молба, подкрепя изцяло изводът, че ищецът е предявил иск за вреди - законна лихва върху парични средства, които са чужди, най-малкото по силата на правилото по чл.99, ал.2 ЗЗД. Посоченото обстоятелство, изключва каквато и да е пряка причинно-следствена връзка между вредите, които ищецът е могъл да претърпи в размер на законната лихва върху каквато и да е част от тези парични средства, още повече от действия или бездействия на БНБ.

Предвид всичко изложено, ищецът не доказва първата предпоставка – че е претърпял вреди в размер на законната лихва върху вземане в размер - 196 000лв. от К., нито, че през исковия период, към датата на исковата

молба и към датата на приключване на устните състезания е титуляр на вземане в този размер, средствата са чужди, които обстоятелства изключват и пряка причинна връзка с каквито с посочените в исковата молба действия и бездействия на БНБ по отношение на К..

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ и съевременно направено искане за присъждане на разноски от ответника - в ход по същество, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 25, ал. 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ, за защита по дела с материален интерес, продължила повече от три съдебни заседания, или когато материалният интерес е над 10 000 лв., възнаграждението може да бъде увеличено с до 50 на сто от максимално предвидения размер по ал. 1. В конкретния случай материалният интерес на иска е под 10 000 лв., но съдебното производство е продължило повече от три съдебни заседания, поради което следва да се присъди максималния размер от 300 лв., като се увеличи с още 50 % или общо 450 лева.

Освен горното, ищецът е задължен на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ за разноски в полза на Административен съд София град, изплатени на вещото лице, съгласно чл.9а, ал.2 ЗОДОВ от бюджета на съда в размер на 485 лв. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. А. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], искове срещу Българска народна банка, за присъждане на обезщетение в размер на 8 627 за имуществени вреди в размер на законната лихва за забавено плащане на гарантирания размер на депозита на ищеца в размер на 196 000 лв. в К. за периода 30.06.2014г. до 04.2.2014г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Р. А. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], да заплати на Българска народна банка - [населено място], пл. „К. А. I” № 1, за юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева.

СЪЖДА Р. А. А. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], да заплати на Административен съд С. град - по сметката за вещите лица на съда, сумата в размер на 485 (четиристотин осемдесет и пет) лева за разноски по делото за вещо лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: